

КОСТАДИН ЦВЕТКОВИЋ

Б И С Е Р И

З В Е З Д А

215270

800.1 - 1

DECJEM ODELENJE BIBLIOTEKE
"RADICE" DEPARTAMENT - LESKOPOLJE

AUTOR
M. Melnik

15. Juli 1999.

Издавач

**АУТОР у сарадњи са Књижевним клубом
"Глубочица" - Лесковац**

Рецензент

Станко Ђорђевић, професор

Лектор и коректор

Бранка Ђорђевић, професор

Секретар

Боркица Миловановић, професор

Технички уредник

Момчило Павловић

Тираж

100 примерака

Обрада на рачунару

Горан Цветковић, дипл. инж. ел.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА

„Радое Домановић“

инв. бр. 215.270

Сигнатура: 886.1-1

Костадин Цветковић: Бисери звезда - песме

Прва збирка песама, која се може поделити у неколико циклуса, и јесте веран глас савести једног завичајног писца. Тешко је рећи колико је дуго у пажњеном жајно, неговао и развијао своја надахнућа, јер и својом разноврсном тематиком доказује да на оригиналан начин нуди своје импресије.

Дечје песме: ТУП-ТАП, ТУП-ТАП, МОЈ УНУК, ТИКА-ТАКА, ТИКА-ТАКА, МАЛИ ЗЕКА, ЛОВАЦ МИША, ДВА ЈАРЕТА, и МАЛИ СВИРАЧ јесу одлични радови. То ДЕЧЈЕ постоје стварности и оно снажно инспирише. Да ли су могућа аутентична препознавања? У дечјој поезији аутор и није желео да остави нерешиве питања. Његова теза јесте: ЖИВОТ је садржајан, а свежином језика без великих драма, проширити дечји хоризонт знања. Аутор све песме је писао са великим осећањем чужности и за собом оставља такве песме које ће се дуго памтити после читања.

Песме о ПРИНЦУ ЛЕСКУ И ПРИНЦЕЗИ ЛЕСКИ са свим бајковитим елементима покрећу дух малог читаоца и значајно обожавају завичајну литературу. Песник се је потрудио и успео да видно објективно сагледа свети и рођаја и тако привуче све узрасне деце.

Многим родољубивим радовима одужио се свом родном граду. Ту се додирује лирика с прозом. Оставио је трајна документа која могу сведочити о ЛЕСКОВАЧКОМ ОГЊИШТУ. У својој души тражио је само своје мисли. Порепре је дао у именовању личности (КРАЉ МИЛАН, ГРАДСКИ ОЦИ ЛЕСКОВЧАНИ) и јуну пажњу је посветио труду да оживи нај свети лейоли из недавне и садашње прошлости.

У Лесковцу, 10. септембра, 1997. год.

**Станко Ђорђевић, професор
књижевни критичар**

*Костадин
Б. Цветковић,
грађ. пројектант,
рођен је 8. априла,
1939. год. у Лесковцу.*

*Пише песме из хобија. Пошто
воли децу и деца њега, велики број
песама написао је о деци и за децу.*

*У души велики локалпатриота заљубљен у свој
родни Лесковац, пише и песме о свом родном крају.*

Б. Цветковић

О ПИСЦУ

КОСТАДИН ЦВЕТКОВИЋ

Б И С Е Р И

З В Е З Д А

"Декице, декице,
слайки мој декице,
кажи ми, кажи:
Зашто су деца сва
добра и нису зла? "

ЛЕСКОВАЦ, 1997.

ДЕЧЈЕ ПЕСМЕ

“Мој је унук Марко
кога волим жарко”

ДВА ЈАРЕТА

Моја коза Бета
има два јарета
мала, дивна, бела,
раздрагана, мила,
весела и чила.
Једном име Мики,
а другом је Лики.
Одлазе на пашу
у ливаду нашу,
тамо има траве
зелене и здраве.

Јуре и узбрдо.
јуре и низбрдо.
Мики трчи право,
Лики трчи лево.
Сада Мики трчи
у сусрет сестрици,
стаје на задње ноге.
сестрицу главом боде.
Лики се наљути
узе залет мали
и ударац врати.

Тако се играше,
нежно се бодоше
и у вис скакаше,
бочно одскакаше
и доста јурише.
Кад се уморише
игру прекинуше,
мајци отрчаше,

млеком освежише,
мало одморише
и игру наставише.

26. јул 1994.

ЛОВАЦ МИША

Добри мали Миша спази
да тата из лов' долази
и носи лепе зеке две.
"О! Биће добре вечере!"
Размишљао Миша мали
да постане ловац прави
као и вољени тата,
ал' како ће без алата.

Од свежег врбовог штапа
и јаког, малог канапа
направи лук и две стреле
велике, лаке и беле.
а и нож дрвени мали
који личи као прави.
Узе и пиштољ капислар
кога је добио на дар.

Обуче чизме татине
мада су доста велике.
Узе декин шешир стари,
одмах га на главу стави,
узе и сунцобран плави
да му хладовину прави.
Понесе воде и хлеба,
ако му успут затреба.

Крену он у лов весело,
а кад прође своје село,
искочи из једног грма
повелика једна срна.
Уплашена она скочи
и лако Мишу прескочи,

па се даде брзо у бег
на залени оближњи брег.

Уплаши се Миша сада
шта то скочи изненада:
да ли је то опасан вук
за децу велики баук,
или можда некакав слон
ил' опасан неки муфлон,
или можда и друга звер,
некакав прави људождер.

У бежање се он даде
шешир му са главе спаде
па се поче јако драти
и у помоћ позивати:
"Тата! Тата! Татице мој!
Погинуће ти Миша твој!
Молим те тата, ти не дај
од људождера спашавај!"

14. октобар 1994.

МОЈ УНУК

Мој је унук Марко
кога волим жарко,
има очи плаве,
паметне је главе,
косе нежне, меке,
као код неке секе,
грађен је и снажно,
за мушкарца важно.

Воли роштиљ прави
кад му дека прави
и сладолед хладни
само чоколадни.
Лопту лепо игра
као права чигра.
Бицикл брзо вози
живимо у слози.

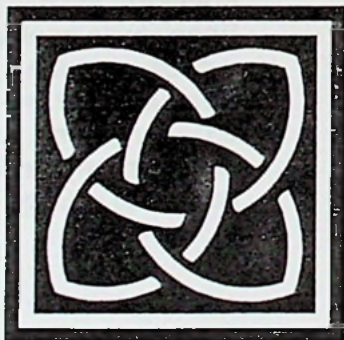
Кад се наљути
понекад ћути.
Брзо му то прође
и опет ми дође.
Воли много тату
и малог бату,
чику, стрину, мајку,
сестрицу и баку.

20. август 1994.

МАЛИ ЗЕКА

Кад се зека пробудио
пред огледалом је већ био,
а срце му тихо бије
нежно ногом ногу мије
и бркове прочешљује,
језиком се облизује,
очицама намигује
у себи се осмехује:
"Свако ће рећи да сам леп,
та ваљда нико није слеп".

19. новембар, 1994.

ТИКА-ТАК, ТИКА-ТАК

Тика-так, тика-так,
ја сам мали сат лак,
тика-так, тика-так,
прецизан ал' и јак.

Тика-так, тика-так,
кад људи спавају,
тика-так, тика-так,
крај главе ме стављају.

Тика-так, тика-так,
време ја не губим,
тика-так, тика-так,
нежно људе будим.

Тика-так, тика-так,
а тада ме псују,
тика-так, тика-так,
грде ме и пљују.

Тика-так, тика-так,
мали сам весељак,
тика-так, тика-так,
као и мој предак.

Тика-так, тика-так,
увек време кажем,
тика-так, тика-так,
никога не лажем.

6. децембар, 1994.

*ТУП-ТАП,
ТУП-ТАП*

Туп-тап, туп-тап,
ја сам меда лак
и врло сладак ,
са којим деда
већ шале спреда.

Туп-тап, туп-тап,
ја сам меда јак
као и мој предак,
направљен од плиша,
и зову ме Миша.

Туп-тап, туп-тап,
очи су од стакла
језик од платна
бркови жути
и доста крути.

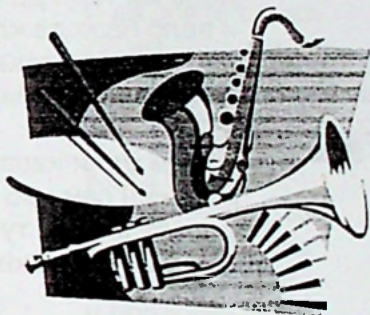
Туп-тап, туп-тап,
ја сам меда драг,
а деца ме туку,
и за брке вуку,
и длаке чупу.

13. јануар, 1995.

МАЛИ СВИРАЧ

Лепа наша Мира
лоше клавир свира,
а њу слуша Гира
који песме бира
па је често дира
што не зна да свира.

25. август. 1995.

МАЛИ КАРАТИСТА

Ја сам мали каратиста,
развијен сам као глиста,
руке су ми као тутке,
јачи сам од сваке лутке.

Кад се хоће неко бити,
не смем се супротставити,
страх ме тада јако хвата,
како ли бије тај бата.

Дође ми тада да вриснем
и врло брзо да клиснем,
јер, лакше је такав бити
него батине добити.

Ја сам мали каратиста,
развијен сам као глиста,
руке су ми као тутке
јачи сам од сваке лутке.

7. септембар, 1995.

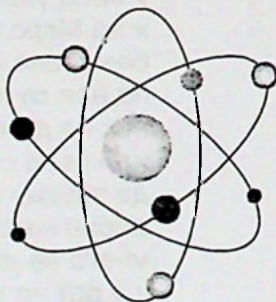
РАЗМИШЉАЊЕ МАЛОГ ПЕРИЦЕ

Када бих могао,
наредбу бих дао:
"Политичаре све
делите у војске две!"
Дао бих им пушке
у те руке мушке,
велике топове
и бојне отрове,
па нека се бију
своју крв пролију,
и да осете страх,
да им застане дах,
да чују свој вапај
за мили живот тај.

Када бих могао,
наредбу бих дао:
"Са планете ове
политичаре све
у брод укрцајте
и на Марс шаљите
без хране и воде
па нек се проводе,
нек се договоре
или нека се боре
да заузму став тај,
миран народ овај
много не дирају
и у рат не гурају".

Када бих могао,
налог бих дао:
"Политичаре све
са ове планете
на Сунце послати!"
Могућност им дати
да се тамо пеку,
нека дижу дреку,
нека се и муче
па да се науче
да се не свађају
и примере дају,
да народ свој воде
до мира и слободе.

6. новембар, 1995.

ПАХУЉИЦЕ

Пахуљице падају
децу да обрадују.
Висине се не боје,
дивне су беле боје.

Пахуљице се роје,
једна на другу стоје,
да се деца грудвају
или можда санкају.

Да се деца клизају
и у снегу сликају,
да се снегом трљају
и у том' уживају.

07. новембар, 1995.

СРЕЋАН ТИ РОЂЕНДАН

Срећан ти рођендан,
тај најмилији дан,
унуче наше мило,
увек здраво било.

Срећан ти рођендан,
твој најлепши дан,
моја лепа дико,
моја дивна слико.

Срећан ти рођендан,
наш најдражи дан
здрав и срећан био,
весео и мио.

8. децембар, 1995.

КАРАТИСТА

Ја сам млади каратиста,
будући славни спортиста.
Учим вешто све покрете
за предстојеће борбе те.

Научио сам мајгери,
па још и сузукореги
и још којекакви гери
и друге ствари по мери.

Када обучем одело
за карате све у бело,
сви ће се мене бојати
и сви ће ме поштовати.

Када одрастем велики
све ћу борце победити,
надам се чак најхрабрије,
постаћу првак Србије.

Жеља ми је још и већа,
за сада стварно највећа,
да постанем првак света,
то би била права мета.

Сви ће ме обожавати,
сви ће ми се тад' клањати,
на ТВ се појавити
и у новинама бити.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„Радко Домановић“

Инв. бр. 215.270

Сигнатура 886-1-1

Девојке ће ме волети,
људи ће ми завидети,
ја ћу светски првак бити,
и важан ћу се правити.

10. новембар, 1995.

ВОЛИМ СЕКУ

Волим много баку,
волим доста деку,
а највише секу.

Сека мене воли,
некад ме и моли
да се играмо
и да певамо,
да се јуримо
и бицикл возимо.

8. децембар, 1995.

КАЖИ МИ ДЕКИЦЕ

Декице, декице,
слатки мој декице,
кажи ми, кажи,
ал' само без лажи:
"Зашто су деца сва
добра, и нису зла,
зашто деца не знају
бол другом да задају".

Декице, декице,
слатки мој декице,
кажи ми, кажи,
ал' само без лажи:
"Зашто су одрасли
љубоморни и зли,
зашто се свађају,
чак и убијају".

Дека се замисли
и одговор смисли
шта унуку да каже,
а да га не слаже:
"Е! Када порастеш
када одрастеш,
кашће ти се само!"

18. децембар, 1995.

УНУК И ДЕКА

Унук стално гледа
како његов деда
пред капијом стоји,
с поштаром паре броји.

Декица не ради,
само браду глади
и пензију чека,
"Е! Дobar си дека."

А мама и тата
и старији бата
ујутру устају
на пос'о хитају.

Тамо они раде
да новац зараде,
кажу да је тешко
некад и претешко.

Мали унук гледа
како радит' треба,
па декицу моли
да му већ дозволи
сад' да га упише
у школе највише,
за пензионера,
а не инжењера.

07. јануар 1996.

МОЈА КУЦА

Моја куца мала
све је добро знала,
знала је да моли
и људе да воли.

Чупава и мила,
послушна и чила,
чувала је кућу
и дању и ноћу.

Али једног дана
сасвим изненада,
она ме напусти
и више се не врати.

Питам се, питам ја
што је куца мила
тако поступила
па ме напустила?

Да л' се наљутила
па је одјурила
или ме не воли,
баш ме срце боли.

09. јануар 1996.

ПАПАГАЈ ПЕПИ

Имам папагаја,
из топлог је краја,
име му је Пепи
и стварно је лепи.

Разне је он боје,
све му лепо стоје:
црвене и плаве,
много пепељаве,
светложуте, беле
и мало зелене.

У кавезу стоји,
никог се не боји,
огледало има
крај њега се клима.

Моја мала птица,
моја љубимица
не зна да говори
нити да се бори.

Али, зна да пева
као права шева,
или славуј лепи
такав је мој Пепи.

12.јануар 1996.

КУЦА ЛАЛА

Моја куца мала
по имену Лала
бела је и мила
весела и чила.

Деца је милују
и с њом се играју,
око њих скакуће
и тихо цијуче.

Главом лопту удри
к'о фудбалер мудри,
шапом лопту млати
хоће и гол дати.

Зна да лепо моли
и људе да воли,
због шећера игра
као мала чигра.

Волим куцу Лалу
кудраву и малу,
куца воли мене
и све око себе.

18. јануар 1996.

БУВА

Ја сам бува малена,
црна, јако живахна,
зато сам и пргава,
али нисам прљава.

Људи се не плашим
у гаће се увлачим
и грицкам их за дупе,
брига ме што се љуте.

Скочим за час на руку
хоћу им задат' муку,
нађем се и на носу,
понекад и у косу.

Мада нисам атлета,
могу и без залета
много, много да скочим
и препреке прескочим.

22. јануар 1996.

МАМА

Моја мама,
права дама,
моја мама
није сама.

Има сина
малог Дина,
а и ћерку
лепу Верку.

Нас је тата
из ината
напустио
и није се вратио.

Наша мама
није сама,
има сина
доброг Дина
а и ћерку
лепу Верку.

23. јануар 1996.

КОМПЈУТЕР

Компјутер је права ствар,
добрио сам га на дар.
Када треба да учим
одмах њега укључим.
Разне игре он крије
па досадно ми није.

Компјутер је права ствар,
добрио сам га на дар.
С њим се могу играти,
авионе јурити,
ракете обарати,
мотором се возити.

Компјутер је права ствар,
добрио сам га на дар.
Када татица дође
тад до игре ме прође,
одмах почнем да учим
и да се јако мучим.

8. фебруар 1996.

ХТЕО БИХ ПИЛОТ БИТИ

Хтео бих пилот бити,
авионе возити,
под небо се винуту
и људе превозити.

Хтео бих пилот бити,
у висине јурити,
висине се не бојим
са Богом добро стојим.

Хтео бих пилот бити,
у облаке се крити,
и на месец отићи
или на Марс стићи.

19. фебруар 1996.

СВИЊА

Стварно сам веома гојазна,
прљава и доста смрдљива.
У друштво нико ме не прима,
кажу ми: "Велика си свиња".

У блату волим да се ваљам
и сталносе се тамо тркаљам.
Све што ми даду ја поједем
и не могу да се наједем.

А када ме буду заклали,
на делове раскомадали
месо ће ми на жар ставити
мирис ће се леп тад ширити.

Сви ће онда заборавити
зашто ме нису подносили,
и да су главе окретали
од ме бежали и пљували.

1. март. 1996.

РУЖАН ПАС

Зато што сам ружан
осећам се много тужан.
Деца ме туку
и за реп ме вуку,
шибају ме и штапом
некад и канапом.

А ја децу волим
па их лепо молим:
"Верујте нисам крив
што сам овакав жив,
та ваљда нисам слеп,
видиим да нисам леп".

22. април 1996.

НЕКЕ БЕБЕ

Роде су неке бебе донеле
кроз прозор у собу унеле
у постељу меку спустиле,
зато су беле као свиле.

Друге су кроз димњак спустиле
па се зато угаравиле,
неке су у поље однеле,
зато су хитре и веселе.

У породилишту сам се ја
пре недељу дана родила.
Када угледах светлост дана,
одмах видех да нисам сама.

Крај мене су биле тете две,
и на брзину ме узеше,
у хладну воду спустише.
без питања ме окупаше.

После неколико дана
кажу: "Кући ће ићи мама
и беба ова мала, мила,
лепа, здрава, мирна и чила".

Кући у кревет ме спустише
около мене се окупише
мама, бака, велики бата
дека, стрина, чика и тата.

Почели су да ме гледају,
смеју се и весело причају.
Један каже: "Личи на маму",
други вели "Можда на нану".

Неко опет рече: "На тату".
Е, сад други мисли :На бату".
Нико не рече: "Ова бебе
стварно личи на саму себе".

Неко рече: "Зваће се Нина"
и допаде се има свима.
Ето, изненада, тако
добих име лепо и лако.

Не могу их више слушати,
не уmem им ништа казати,
хоћу се мало одморити.
Зато почех јако плакати
Уааа! Уааа! Уааа! Уааа!...

8. јул 1996.

КОКИЦА МАМИЦА

Моја мала кокица
постала је мамица.
Има пилиће своје
и сви су разне боје.

Дечицу драгу мами,
разном храном их храни,
нуди им воде свеже
да јој мали не беже.

Прави се врло снажна,
поносна и одважна.
С њима се кока дичи
и без њих неће ићи.

18. јул 1996.

МАМА ДОК ПЛИВА

Мама док плива
и у том ужива,
тата фудбал игра
као нека чигра.
Ја од мокрог, морског,
ситног песка сланог,
саградих диван дом
опасан оградом.
Лепу, к`о у машту,
направих и башту
са прекрасним цвећем
и разним дрвећем.
И кад све саградих,
мало се удаљих,
почех уживати,
хтедох и име дати,
кад дедица мали
с` шеширом на глави,
не примети мој дом,
нагази га ногом.
Ах! Оде сав труд,
потпуно узалуд.

23. јул 1996.

ЈА САМ ЦУРА МАЛЕНА

Ја сам цура малена,
гуза ми је какана.

Мама ће ме купати,
пелене ће опрати.

Бићу опет чистуница,
бићу свима миљеница.

Сви ће ме опет грлити,
волети и љубити.

12. август 1996.

КОРЊАЧИЦА

Моја унучица
права корњачица,
с' четри ноге хода,
жели да прохода.

Слабашне ножице,
нејаке ручице
и снагу изгуби,
а тепих пољуби.

Сад настаде мука,
диже се и бука!
Мала лије сузе,
мада је бака узе.

Ручицама бије
и у гласу вије.
Крива јој је бака
што већ није јака.

19. септембар 1996.

МАЛИ ПЛЕМИЋ

На обали реке
крај шумице неке,
саградих од блата
као Тата Мата
тврђаву једну
велику и вредну.

Четри куле има
с малим прозорима.
Опасах твђаву
зидом као праву.
Путеве изградих,
шанчеве направих.
Посадих дрвеће
и прелепо цвеће.

У твђави својој,
врло лепој, новој,
од плаве пластике
поставих војнике,
крај њих коњанике
с' малим штитовима
и са мачевима.

На главну капију
да узбуну дају,
поставих стражаре
што очима жаре.
Истакох заставе
од крпице плаве.
Постах племић прави,
а шта мени фали.

Ето, нека се зна
тврђава је моја.
Сад ако неко сме,
нека ме нападне.
Сви моји војници
брзи коњаници
спремни да се бију,
сваког да убију.
Сад сам племић мали
ништа ми не фали.

26. септембар 1996.

МАЧАК ЏОРА

У дворишту испод бора,
одмара се мачак Џора.
Језиком се облизује,
крзно црно дотерује,
нежно ногом усне мије
и тихо се осмехује.
Пажљиво се за жур спрема
мада му се јако дрема.

Али, на бор изненада,
слете млади врабац тада.
Поче одмах цвркатати
и весело скакутати.
Маџан га одоздо гледи
ал' му ништа то не вреди.
Помисли: Ах! како је леп
стално покреће мали реп.

„Врапчићу! Са гране сићи!
Не плаши се, ближе прићи!
Јешћемо мрвице доле,
знам да то врапци воле.
Веруј ми, не једем птице,
оне су ми мезимице.”
Врабац поверова, сиђе
и мачору ближе приђе.

Мачак престаде да преде.
Тихо се усправи, седе
и широм отвори очи,
хитро одједаред скочи.
Зграби врапца неискусног,
младог, дебелог, укусног
и у сласт га поједе,
затим настави да преде.

14. фебруар, 1997.

ЛОПТИЦА

Ја сам малена,
шарена,
округла,
несташна,
лоптица
скочица.

Деца ме воле,
моле,
бију,
крију,
псују,
пљују.

У кош бацају,
ударају,
шутирају,
и на крају -
за милост не знају

Било би боље -
да ме не воле.

26. септембар, 1996.

БАК ПРВАК

На часу слова пишем,
кад погрешим обришем.
Знам сва слова штампана
и још нека писана.
Оловка тешка, јака,
али рука нејака,
па се брзо замори
понекад и заболи.
„Ех! Да је школа лака
ишла би и бака!“

Кући домаћи пишем,
за лоптом уздишем.
На улици бих био
ал' нисам све научио.
Телевизор бих глед'о
ал' нисам све нацрт'о.
Родитељи не дају,
они заповедају.
„Ех! Да је школа лака
ишла би и бака!“

22. октобар 1996.

НЕСЛОЖНИ МИШИЋИ

Мали мишић Спира
грицка грудву сира.
Другу мишић Гира
тражи мало сира.

“Дај да пробам сира,
мој комшија Спира”.
Ал’ Спира не жели
сир с Гиrom да дели.

Сад се они туку
и за реп се вуку,
болно уједају
али сир не дају.

Ал’ мачак их спази
па тихо долази
брзо на њих скочи,
затвори им очи.

Сада мишић Спира
и комшија Гира
у шапе су били
сир су оставили.

Хтели би да беже,
ал мачак их стеже,
у сласт их поједе,
па поче да преде.

24. октобар, 1996.

СВИТАЦ

Свитац јесам мали,
тело ми се пали,
задњица се жари,
ништа то не мари.
Зовем цуре фине:
"Дођ'те из даљине".

Кад ме таквог спазе,
одмах све долазе,
око мене лете,
на лдђима слете
и мир' ми не дају
све се удварају.

Ја им се одужим,
к'о Сунце им служим.
Тако је лепа ноћ.
Штета је што ће проћ'.
Нека! Друга ће доћ'.
Можда још лепша ноћ".

6. новембар, 1996.

ДВА ЋУРАНА

У дворишту,
на буњишту,
шетала се
и причала
насмејана
два ћурана,
два јарана,
два пурана.

Рече један:
"Баш сам вредан.
Пућ, пућпурућ!
Пућ, пућпурућ!
И још сам леп,
гледај мој реп,
слушај ми глас,
прави сам ас".

Други ћуран,
мало тмуран,
рече љуто:
"Макар пук'о,
мораш знати,
нећ' се дати,
ниси баш леп!
Можда си слеп".

Два ћурана,
два пурана,
већ срдита
и љутита
у бој крећу
и надмећу.
Сад се туку,
за реп вуку,
сузе лију,
ал' се бију.

26. новембар, 1996.

НИНА

Нина, девојчица,
права лепотица,
мила к'о луткица,
наша љубимица.

Нејаке ножице,
слабашне ручице,
у креветац седи,
умиљато гледи.

Када неког види,
од њега се не стиди,
већ се стално смеје
к'о да сунце греје.

У рукама цупка,
по глави нас лупка
и за косу вуче,
помало и гуче.

Симпатична Нина,
бебица је фина,
гледат' је милина,
осмех даје свима.

25. новембар, 1996.

ПЛАШЉИВИ ХЕРОЈ

Мене се деца боје,
предамном мирно стоје.
Снагу моју сви знају,
зато отпор не дају.
Зна се, јунак сам прави,
мада ме зову Мали.

Животиње се плаше
и комшијске и наше,
често их јурим, бијем,
некој ноге пребијем.
Зна се, јунак сам прави,
мада ме зову Мали.

Али, када падне мрак,
нисам онда тако јак.
Мрака се много бојим,
у њег' не смем да стојим.
Шта се у њему крије?
Та, боље да га није!

20. јануар, 1997.

ГОЛУПЧИЋ

Голуб и голубица,
младић и девојчица,
нежно се заљубише
и гнездо изградише,
у њем се уселише,
малог птића добише.

Голупчић неугледан,
мали, мокар и бедан.
И телом га грејаше,
брижљиво га чуваше
и још лепше хранише,
од назеба пазише.

Кад је птић одрастао,
лепотом засијао,
добротом је пленио,
још и паметан био.
Утроје су живели
и много се волели.

Над гнездом изненада
пролете птица млада.
Птић се одмах заљуби,
брзо разум изгуби,
далеко с њом одлете,
у њено гнездо слете.

У журби заборави
да се с мајком поздрави,
родитељама захвали,
за све што су му дали.
Заборави родни крај,
заборави завичај.

Родитељи жалосни,
више нису поносни.
У гнезду ћуте, седе,
у небо само гледе.
За сином су венули
све док нису умрли.

5. децембар, 1996.

СТРАШАН МРАК

Мрак се никог не боји,
охоло, гордо стоји.
У себи нешто крије,
подругљиво се смије.

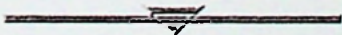
Када чујем шуштање,
обузме ме дрхтање.
Чекам да нешто скочи,
отварам широм очи.

Да! Мрака се плашим ја!
Дал' ће изаћ' аждаја,
или неко ко се крије?
Можда хоће да ме бије?

Када се светло упали,
мрак се њега уплаши.
Брзо одмах нестане,
мени као да сване.

Чудим се и питам ја,
какав је мрак делија,
кад се од светла боји
и несме да му стоји!

23. јануар, 1997.

МАЈМУНЧИЋ

Мајмунчић скочи на грану
да убере банану.
На грану је одмах сео,
и у сласт је појео.

И много, много је јео,
стомак га заболео.
Поче се превијати
и помоћ звати:

“Мамице! Стомак ме боли!
Много! Много ме боли!
Доведи чика доктора,
моли те син Бора”.

Мајчица без поговора
хитно тражи доктора.
Брзо целу шуму зађе
и доктора пронађе.

Доктор мајмунче прегледа,
стомак добро погледа
па стави шапу на чело,
наборано и бело.

Добро се тада замисли
и дијагнозу смисли:
“Знам! Банана се прејео.
Толико није смео.”

Нећу му лек преписати,
али ћу вам казати.
Савијте га потрбушке,
дајте му доста ћушке".

9. новембар, 1996.
Марко Цонић

ЗЕКА СКАКУТАН

Ја сам зека скакутан
трчим сваки дан,
бржи сам од кера
кога човек тера.
Тврде сам коже,
метак ми ништа не може.

Када ловца видим
хоћу да полудим,
брзо онда трчим
и у кућуцу утрчим.

А када ловац прође
на памет ми дође
да кренем у пашу
на ливаду нашу,
тамо је трава зелена
и лепо расцветана.

10. децембар. 1995.
Марко Цонић

ФУДБАЛЕР

Ја сам ја
мали бата,
фуддбал добро играм
и противнике дриблам.

Волим за липтом да трчим
и са њом у гол да утрчим.
Ал' године чине своје
слабе су ноге моје.

Противник ме стиже,
понекад и престиже.
гура ме и ја падам,
али лопту недам.

Тада се наљутим
и брзо се дижем
одузимам лопту
и гол постижем.

22. јануар 1996.
Марко Цонић

МАЛИ СТРЕЛАЦ

Размишљао Миша мали
да постане стрелац прави.
Узео лук и стрелу
и промашио мету целу.
Ал' погоди свињу белу.
Свиња поче да виче
и да гласно урличе:
"Шта сам ти Мишо скривио
па си ме у реп погодио".

6. фебруар 1996.
Марко Цонић

ОПИСНЕ ПЕСМЕ

*"Звезде на небу прейере
ко боџиње Венере"...*

ВЕЧЕ НА РЕЦИ ВЛАСИНИ

Мајско топло ведро вече,
поред нас Власина тече
и умиљато жубори
као да нешто говори.
Рибице се одмарају
и безбрижно спавају.

Птице у шуми певају,
цврчци већ тихо свирају,
добродошлицу нам желе
и пољупце нежне деле.
Пољско цвеће мирише
и са поносом се њише.

Звезде на небу трепере
као богиње Венере,
а одозго месец сија
као од злата тепсија.
О! То је лепи Божји дар,
за уживање права ствар.

Раздрагана деца мила
изнад роштиљ се надвила,
пеку сочне ђевапчиће,
плескавице и ражњиће.
А дим опојно мирише,
ех, да је овако више.

Гитара се тихо чује
и друштво развесељује.
Сви смо богме распевани,
весели и насмејани.
Дивно, топло мајско вече
ех, да је овако чешће.

27. септембар, 1994.

ШПЕКУЛАНТ

Ја сам мали шпекулант,
ја сам мали преварант,
одлазим у Бугарску,
понекад и у Турску,
купујем бофл робу,
а шта друго могу?
Кад се отуда вратим,
све трошкове наплатим,
новца доста зарадим,
зашто друго да радим?

21. новембар, 1994.

ПРОЛЕЋЕ

Још једно пролеће прође
и већ ново лето дође,
а кише нас стално бију
као да из кабла лију.

Људи иду, некуд журе
и често у небо буље,
хоће л' облаци отићи?
Да ли ће већ Сунце стићи?

6. јун, 1995.

ДОКЛЕ

Докле ће ово ићи?
Где ћемо само стићи?
Пљачке, убиства, преваре...
Новине стално пишу,
људи често уздишу.
Зар је могуће мили
да смо овакви били!

27. фебруар, 1996.

ЂУРЂЕВДАНСКО ВЕЧЕ

Тихо ђурђевданско вече
наоколо свуда цвеће,
а на небу сија месец
лепи, стари добри месец.
Седим испод старог храста,
дах ми нешто мало заста.
Месец јури скока лака
преко неба и облака.

Звезде крај месец' сијају
и топлину небу дају.
Лако, тихо клизи, снима,
сласт ми душу обузима.
Она тихо дрхти, стрепи,
хтела би и да узлети,
па дуго, дуго да лети
међу звездице да слети
али не зна како, куда,
високо је, високо је свуда...

28. мај, 1996.

ЗОРА ДОЛАЗИ

Тиха ноћ се уклонила,
одмах зора упловила.
Блед' месец креће да лежи,
од сунца се плаши, бежи.
И звездице се склонише
трепћући се уморише.

Када се шума пробуди,
одмах из мрака изрони.
Птичице у њ' певају,
чаврљају, уживају
и нежно се удварају,
гнезда нова припремају.

Власина топло жубори,
као да нешто говори,
доноси ми поздраве
од миле моје драгане.
Ливаде помно слушају,
цветови ми се клањају.

А рибице се праћакају,
над водом пресијавају,
играјући уживају,
чистој реци живост дају.
Диван је свет, као цвеће,
нарочито у пролеће.

31. јун, 1996.

ВРЕМЕ ЈЕ СУМОРНО

Време је суморно
осећам се уморно,
вараш ме упорно
а то је несносно.

Синоћ сам се напио
и заборавио,
лакше ми је било
алк' ми није мило.

Ја те много волим
зато те и молим,
бол не задај више
душа ми уздише.

Срце ће ми пући
у земљу ћу ући,
и неће ме бити
тад ћеш се кајати.

Црно ћеш носити
мане ћеш жалити,
ал' неће ме бити
земља ће ме крити.

12. јул, 1996.

ЗАВИЧАЛНЕ ПЕСМЕ

*"Ој, ти граде од сѝarina
у те живећи је млина"*

ЛЕСКОВЦУ

О, Лесковцу
мој љубимче,
крај Хисара
божјег дара,
у теби је,
живети је,
к'о у рају
сви то знају.

О, Лесковцу,
мој драгуљче.
у теби су
људи добри.
у теби су
људи чили,
у теби су
људи мили.

О, Лесковцу
граде лепи,
благо теби
кад у себи
имаш људе
који знају
и да раде
и да граде.

Архитекте,
ви радисте
и градисте
да Лесковац,
мој љубимац,
буде леп град,
вечито млад.

3. јул, 1994.

ЛЕСКОВАЦ У ВРЕМЕ ЕМБАРГА

Лесковцу, граде мили мој,
ала си прљав јој,јој,јој!
Улице су пуне блата.
Тгр је без исправног сата.
Када мали ветар дуне
очи се прашином пуне.
Улицама пси лутају
и очима колутају.
Људи беже од те беде
да их нека не уједе.

Лесковцу, граде мили мој,
ала си ружан јој,јој,јој!
Са сметлишта смрад се шири,
нико се са тим не мири.
Понекада се јави смог,
нека нам помогне сам Бог.
Фасаде зграда су труле
па се полако и гуле.
а из њих опека вири,
каква штета друже мили.
Лесковцу, граде мили мој,
ала си прескуп јој,јој,јој!
Сељанке лепе, охоле
нуде своје производе.
Вичу: "Иако се ради
можда ће бити и глади
јер година није родна,
иако је земља плодна."
Нафте нема ни за лека,
празна је и апотека.

Лесковцу, граде мили мој,
ала си шпекулантски јој,јој,јој!
Препродавци на пијаци
печале на туђој муци.
Шверцери робу продају,
јер цене су код њих ниже
и купцима знатно ближе.

10. јул, 1994.

КОМШЕНИЦА НАША

Комшеница наша мила
лепа је к'о нека вила
здрава, весела и чила
живи са мужем у слози
на врло високој нози.

"Љубави вољена моја,
знаш да сам заувек твоја.
Ал' шта да радимо сада
стално нам стандард опада,
а ја сам ти тако млада."

"Преклињем те зато, иди
годину, две или три
у иностранству радити.
Стварно ћеш се намучити
ал ћеш новац зарадити."

Шта ту муж може да ради,
мора паре да заради.
У иностранству сада ради
и кући поче паре слати
да му се жена не пати.

Он ти новац поштом даје,
жена за штедњу нехаје.
Лепе хаљине облачи
дивним златом се окићује
парфемом се зачињује.

Модерне ставри купује,
грудима се размахује
и мушкарце примамљује,
у бару дуго остаје,
многима љубав постаје.

Комшиница наша мила,
драг, весела и чила,
увек је таква и била
живот нови хоће сада,
зна, сад' или никада.

Наша млада комшиница
лепа "бела удовица"
јесте права љубавница.
Ко са њоме провод воли,
нека смао тај изволи.

Тако ће све то трајати
док се драги муж не врати,
а онда ће узор бити.
и поштење продавати
а друге критиковати.

1. септембар, 1994.

НЕВРЕМЕ НАД ЛЕСКОВЦЕМ

Усред врелог летњег дана,
изненада, спусти се тама.
Лесковац је у прашини био,
ветар је дрвеће ломио,
црепове с кровова носио
и прљавштину разносио.
Прозори који су отворени били
зачас се у крш претворили.

Лесковчани хитро беже,
као да их неко ожеже,
трче, брате који куда зна,
главу хоће свако да спасава.
Како ветар изненада дође,
тако брзо и прође.

Али, ево нових проблема.
Град са неба јако бије
к'о да хоће да нас побије.
Још ова невиља не преста,
ето киша дође места.
Улицама река тече,
а неко од муке рече:
"Природа нам овог пута дала,
Лесковац је Венеција мала."

Тако је трајало дуже време,
а кад престаде невреме,
на небу појави се дуга,
та дивно обојена пруга,
собом невреме однесе
и лепше време донесе.

29. септембар, 1994.

РЕШИЛИ ГРАДСКИ ОЦИ

Решили градски оци наши
да измене изглед граду
и Лесковцу свежину даду.
Зеленила су хтели више,
зато дрвеће засадише
и оградом га заштитише.
То се некима не допаде,
па што им до руке допаде
брзо и вешто поломише
и на старо стање вратише.

Решили градски оци
да улепшају изглед граду
и Лесковцу лепоту даду.
Жардињере поставише
и лепо цвеће засадише.
Хулиганима нису биле
бетонске жардињере миле,
зато их брзо уклонише,
неке лако и преврнуше.

Решили градски оци наши
да промене изглед граду
и Лесковцу чистоћу даду,
па контејнере поставише
да прљавштине нема више.

Некима се не допадоше,
точкове нове поскидаше,
на пијаци их продадоше,
и контејнере окренуше.

Решили градски оци наши
да улепшају изглед граду
и старом парку сјај даду.
Клупе нове уградише
и лампионе поставише.
Хулигани мрак воле више,
клупе с лакоћом уклонише,
лампионе све поломише
и мрак страшни парку вратише
као што и некада беше.

20. октобар, 1994.

РОШТИЉИЈАДА

Лесковчани стари знају
да се лепо забављају,
створише роштиљијаду,
меснату олимпијаду.
И насред главне улице
Изградише надстрешнице,
нове скаре поставише,
мајстори се појавише.
На глави им капе беле,
кецеље чисте и целе.
— Ноћу је к'о усред дана,
светло сија са свих страна.

Мајстори стално весели
врло лепи и дебели,
упорно се надвикују,
муштерије примамљују:
"Изволите! Еј, народе!
Навалите. мили роде!
— Овде је најјефтиније!
Овде је најукусније!
Има љутих пљескавица,
кременадли, кобасица,
лесковачких ћевапчића
и врло лепих ражњића!"

Музиканти увек желе
да некога развеселе,
зато весело свирају
и лепе песме певају.

Момци изведоше драге
роштиљом да се сладе.
Ту су и тате и маме
а и врло лепе даме
које никад нису саме
јер се доста плаше таме
види се понеки дека
како са унуком шета.

Овде на роштиљијади
је к'о на олимпијади.
Има разних такмичења,
шампионских проглашења:
у прављењу ћевапчића,
лепо спремљених ражњића
и великих пљескавица.
у једењу папричица.
Лесковчани су весели
јер имају роштиљијаду,
меснату олимпијаду.

28. октобар, 1994.

НАША ПОСЛА

Он, лесковчанин млади,
углађени и драги
и Она, госпођица,
позната лепотица,
много су се волели,
чували и желели,
па зато одлучише,
и у леп' брак ступише.
Топли кутак створише
и два сина добише.
Добро су их чували,
играчке им куповали,
а када су порасли,
на излете су ишли.
Пријатно су живели,
били су сви весели.

Доста времена прође,
а стандард већи дође,
кад је комшија мио
телевизор купио.
Они тада решише
и телевизор купише,
један, затим још један
велики, доста вредан.
Он у једној је соби,
Она у другој соби.

Филмове су гледали,
песме разне слушали,
ујутру су журили,
на посао јурили.
Виђали се све мање.
мање, мање и мање.
Код њега једног дана,
на ТВ-у се јави тама.
Уплашено Он скочи
јер незна дал' ће моћи
без телевизор живети.
Али брзо се сети,
други ТВ је на мети.
Оде у другу собу,
а кад тамо гледај чуда!
Одакле жена луда
ту у кревету лежи?
Што одавде не бежи?
"Шта ћеш у мојој кући?
Не желим те тући!
Еј, жено непозвата
к'о да си ми позната!"

Она мало збуњено
и доста уплашено,
лако крај њега клече,
па му љубазно рече:
"Не ради телевизор!
Диван је ово призор!
Знај, ја сам жена твоја,
љубави драга моја.

Ово су деца наша,
млађи је лепи Гаша
а старији је Воја
велика љубав твоја.
Деца те не виђају
па се стално питају
где им је отац био,
шта је тамо радио."

Дуго је Он мислио,
па када се сетио
после дуже паузе
позу важну заузео.
"Нећу мајстора звати!
Нећу их поправљати!
Због њих сам лако био
децу занемарио,
жену заборавио!
Слушаћемо радио.
Брак ми је увек био
важан и врло мио!"

Један другом приђоше
и нежно изљубише
а телевизор склонише.

18. новембар, 1994.

ЛЕСКОВЧАНКЕ И ЛЕСКОВЧАНИ

Лесковчанке миле,
оувек сте биле
лепотице праве,
фантастичне главе.

Високог сте стаса,
дивнога сте гласа,
доброга изгледа,
лепога погледа.

Грациозног хода,
најновија мода,
то је већ знак прави
свакој мушкој глави.

Лесковчани кршни,
младићи су врсни,
кавалџери прави,
лепи су и здрави.

Лепе куће граде,
умеју да раде,
и љубав да воде,
еј, ти слатки роде.

Цењени и чили,
оувек сте били,
лесковчани стари
донжуани прави.

17. јул, 1994.

*ИЗГРАДЊА СТАРЕ ЦРКВЕ У
ЛЕСКОВЦУ
(према народном предању)*

Стари лесковчани вредни
и поштени и угледни
хтели цркву да имају,
па решили да зидају.
Писали су Цариграду
да Турци дозвољу даду.
А Турци се нашалише,
па се зато сагласише
да се црква градит' може
не веће од кравље коже.

Лесковчани су радосни,
богме и врло поносни
што су Турке умолили
и одобрење добили.
Али били су збуњени
а и доста уплашени
што ће црква мала бити,
никоме неће служити,
Бог се може наљутити
и строго их казнити.

Лесковчани размислише
па се и договорише
како ће им доскочити
и велику саградити.

Кожу лепо прерадише,
у нити је претворише,
земљу лепо оградише,
лепу цркву саградише,
тако Турке надмудрише.

1. децембар, 1994.

*ДОЧЕК КРАЉА МИЛАНА У
ЛЕСКОВЦУ
(према казивању старих људи)*

Кад су лесковчани стари
измеђ осталог сазнали
да ће им краљ Милан доћи,
фијакером градом проћи,
да боље упозна људе,
те проблема да не буде
и да хоће ићи у лов,
у тај мушки изазов,
одмах су се сакупили,
брзо одбор оформили
да би дочек припремили
свом много вољеном краљу,
првом српском господару.
И зато су на Хисару,
нашем лепом Божјем дару,
велики топ поставили
да би долазак јавили,
а уз топ Косту тобџију,
најбољег нишанџију
који зна да краљ долази
онда кад заставу спази.
У лепој главној улици
на свакој раскрсници
људе многе поставише,
заставице поделише
као и краљеве слике,
мале, средње и велике.
Дадоше им и прангије

и прилично муниције.
Сви су расположени били
лепо би се веселили
кад би краља спазили.
Доста је времена прошло,
и подне је већ дошло,
краљ наш никако да дође
и Лесковцем да прође.
Тешко је вођи одбора
да чека тако без одмора,
хтеде време да прекине
и реши Кости казати:
"Незна се кад ће краљ доћи.
Чекај! Ипак мора доћи!"
Па се окрену одважно
и повика врло снажно:
"Еј! Краљ неће брзо доћи!
Чекај! Чекај! Он ће доћи!
Косто, немој се бунити,
мораш доста стрпљив бити."
Затим одмахну заставом
и потврдно климну главом.
Ништа није чуо Коста,
далеко је био доста,
али кад заставу спази,
помисли да краљ долази
и поче одмах пуцати,
признање краљу одати.
Чувши из топа пуцњаву,
договорену најаву,
и прангије припуцаше
па сав барут потрошише.

Народ се је веселио,
лесковачког вина пио
и песме разне певао,
краља свог величао.
Узалуд је наш командир,
баш заборавни бригадир
заставом брзо махао
и гласно Кости викао.
"Еј, ти Коста, главо луда!
Немој за цабе пуцати!
Гранате ће шећ утрошити!
Затвором ћу те казнити!
Али Коста чуо није,
наставио је да бије,
максимум од себе даје
да весеље потраје.
Мисли Коста да овај труд
неће остати узалуд,
да ће похвале добити
и труд добро уновчити.

А када је краљ дошао
и у фијакер ушао,
да би градом прошетао,
с људима разговарао,
људи су се већ разишли,
својим кућама отишли
мислећи краљ дошао,
другом улицом прошао
и већ у лов отишао.

Краљу нашем није мило
што пуцњаве није било.
Краљ се је сада чудио
а помало и љутио,
што су људи нељубазни,
дрски чак и безобразни,
па лош дочек припремили,
иако су им јавили,
и метак нису испалили.
Улице су биле ружне,
пусте и помало тужне,
са поломљеним чашама
и разбацаним флашама.
Лесковчани наши стари
узалуд су се правдали
да је у питању грешка
и то врло, врло тешка.

12. јануар, 1995.

СТАРИ ЛЕСКОВАЦ (пре 1940.)

Еј, ви уморни путници
и сви добри намерници
када за Ниш полазите,
ил' за Солун одлазите
у Лесковац навратите
и лепо се проведите.

Лесковац, Манчестер мали,
са фабрикама се хвали.
Коњи вранци јуре у кас,
а трговци вичу у глас,
разне купце дозивају
и у радњу их гурају.

Улице су почишћене,
лепо баште уређене,
плотовима ограђене,
старе зграде окречене.
Баке пред својим кућама
седе на старим клупама.

Девојке у нанулама
и са лепим тестијама,
ходајући скакутају,
дуге сукње лепршају.
Журе за воду захвате
и пре мрака се кући врате.

Увече се чују трубе,
свирачи се много труде.
Веселе се мераклије
и лесковачке делије.
Цуре их кришом гледају
и у томе уживају.

Лесковчанке здраве, миле,
лепше и од сваке виле,
стидљиво се осмехују
и у колу поскакују.
Младићи им мир' не дају
драгане одабирају.

Ој, ти граде од старина
у те живети је милина.
Кршни момци лесковчани
јесу прави лепотани,
младе, лепе лесковчанке
праве јесу враголанке.

12. децембар, 1996.

ЛЕТО У ЛЕСКОВЦУ

Лето је. Сунце залази.
Врео дан најзад одлази.
Над Лесковцем ноћ пада,
биће лепше ноћу сада.

Упаљене сијалице
обасјале све улице.
Весели месец већ плови
међу звездицама својим.

Уморно дрвеће стоји,
пролазнике тихо броји.
Њише лишће потамнело,
испијено, пожутело.

Младих некуд хитају,
девојке гордо ходају
у свиленим хаљинама
и црвеним сандалама.

Из малих старих кафана
јака бука са свих страна,
свађа, тучњава и песме,
поред њих се проћи не сме.

Када месечина нестане
и сунце поново гране
врео дан ће опет доћи
и живост у граду проћи.

29. фебруар, 1996.

БАЈКЕ

*"Земља је сасвим зелена
к'о ђистихом прекривена
шчарана пољским цвећем
и расцвастаним дрвећем"*

БАЈКА О ПРИНЦУ И ПРИНЦЕЗИ

Био је принц један
мудар, леп и вредан.
Леско му је име
понос околине.
Живео у двору
на брду Хисару
лепом божјем дару.
Ишао је у лов,
забавни изазов,
ловио лисице,
орлове и птице,
медведе, вукове,
опасне тигрове.

Једног лепог дана
узе коња Бана,
обуче одело
скоро ново, бело,
у седло је сео
блажен и весео,
озарен од среће
слугама рече:
"Кренимо у лов!
Чујете овај зов!"
И кренуше у лов,
у нови изазов.

Дуго су ловили,
много зноја пролили,
ал' лоше су среће
остадоше празне вреће.

Принц је љут већ био,
дан му није мио,
без улова оста,
свега му је доста.
Нареди слугама:
"Верне слуге моје,
спрем'те коње своје,
враћамо се двору
кроз зелену гору".

Коњи јуре у кас,
пси лају у глас.
Тако су журили
и брзо јурили
да Леско помисли,
можда би било
целом друштву мило,
да се већ одморе
и коње освеже.
Принц знак даде
и дружина стаде.
"Да се одморимо,
на извор свратимо,
коње одморимо,
водом напојимо".

Кад тамо стигоше
и с' коња сиђоше,
принц одједном спази
како воду гази
девојка мила,
као лепа вила,
виткога стаса,
високог узраста,

симпатичне главе,
дуге косе плаве.
Када га погледа,
сунце га огреја.
Са поносом снажним,
мушким и одважним,
сасвим изненада
рече Леско тада:
"Добар ти дан вило,
злато моје мило!".
Упита је тада,
за принца млада
дал' би се удала
и љубав му дала.

Лепотица драга,
нежна, мила, блага
стидљиво му рече:
"Што да не човече!"
Не чекајући зору,
одјახаше двору.
Весело је било,
свима је мило,
а доста се пило.
Направише свадбу
уз велику глазбу.
Позваше са свих страна,
на стотине јарана
и девојке им миле,
лепе као виле.

Срећно су живели
здрави и весели.
Доживеше страост

и велику радост,
децу изродише,
потомке оставише
на стотине и више
како у књиг'ма пише.
И тако се ето,
изгради град лепо,
Лесковац свима драг,
на прелепој реци
тихој Ветерници.

20. јул 1994.

ПОРУКА СРБИМА

Бога сам много молио,
молио и молио,
све док нисам умолио,
да за живота свога,
овога, земаљскога,
посетим рај мио
где човек жив није био
и видим страшни пакао,
где је Бог лоше послао,
како би све упоредио,
а кад се будем вратио
све бих Србима испричао
како сам тамо прошао
и савете им дао.

Једног дана легох
и полако се протегах.
Када сунце зађе,
месец пун изађе,
сасвим изненада,
у рају се нађох тада.
Гле! Што је лепо у рају!
разне ствари светлуцају,
птичице певају
и крилима лепршају,
а дечица се играју.
Животиње разне стоје,
никога се не боје.
Земља је сасвим зелена
к'о тепихом прекривена,
ишарана пољским цвећем
и расцветалим дрвећем.
Има доста зрелог плода,

било где да човек хода.
Реке тихо жуборе,
нешто говоре
и одлазе у море.
Људи се смеју и певају,
лепо уживају.
Пчелице мед сакупљају
свакоме га поклањају.
Лептирићи лете
и од цвета на цвет слете.
Гле! Како су лепе боје?
Све им лепо стоје!
Поветарац нас мигује.
Жагор се на све стране чује.
Ах! Живети је милина!
Лепо је свима!

Долете један анђео,
сјајан, потпуно бео.
Крила полако покреће
и тихо ми рече:
"Еј! Ти човече,
из Србије, земље мале,
где не знате за шале,
ви што стално ратујете,
међу собом се оглужујете.
Пажљиво разгледај рај!
Гледај, али и слушај!
Ено! У оном делу раја,
где се чује граја,
тамо су Срби поштени,
побожни, добри и вредни.
"Да ли их доста има?
Шта је са њима?"

- "Мало је Срба у рају,
јер за доброту не хају."
- "А шта је са Светим Савом,
мудром српском главом?
Шта је старим Немањом,
великим царом Душаном?
Где је вољени цар Лазар
који не поста турски вазал
и сви који се борише,
српство не изневерише,
животе изгубише."
- "Сви се налазе у рају.
Овде лепо уживају."

Код њих одмах дођох,
попричах и даље пођох
да прошетам кроз рај цео,
леп и весео.
Никад ми лепше није било,
није ми се одлазило.
Али, анђео ми рече:
- "Еј! Ти са земље човече!
Пакао ћу ти показати.
Мораш и њега упознати."

Пођох тунелом мрачним,
дугим, стрмим, бучним.
Страшан ветар ме понесе
и у пакао однесе.
Тамо дрхтим. Ветар хуји.
У глави нешто бруји.
Сева! Грми! Град пада!
Тло се тресе сада!
Змије се свуда врзмају.

пси лујталице лају,
за милост не знају.
Чује се рика лавова,
у близини много тигрова...
Дуго сам ишао тако,
није ми било лако.
Зној са чела ми лије,
срце као у зеца бије.
Спазих гротла три.
Шта у њима само ври?
Дим и пламен суче.
Унутра се људи муче.
Крај првог котла огромног,
јако врелог,
ужареног
с моткама стражари стоје.
Њих се људи из пакла боје.
Када се грешник снађе
да из гротла изађе,
пошто му други помажу,
мада се ризику излажу,
стражари га ударају
и по глави шамарају,
у гротло га враћају
и на дно га бацају.
Још један се не снађе,
други хоће да изађе.
И њега стражари бију,
а јаднику сузе лију.
Стално они тако беже,
а стражар их мотком ожеже.
И у другом гротлу
као и у првом котлу
све стално страшно ври,

а од бола и јаука грми!
Испред трећег,
можда највећег,
нигде стражара нема.
"Чује се велика бука,
вапај, патња и мука.

Много се зачудих сада,
како ово изненада
стражара ниједног нема.
Где ли само дрема?
Зашто из гротла које ври
нико не бежи?
Дође анђео један,
елегантан и вредан
и са прекором ми рече:
"Србине, добри човече!
Видиш ли ова гротла три?
Знај, све у њима ври!
Сваки човек зао
дошао је у пакао.
Гледај! У прва два казана
су становници Балкана.
Тамо Срба нема."
"Како? Зашто их нема?"
"Правили би проблема!
Срби су у трећем котлу,
кључају у том гротлу.
Кад неко хоће да побегне,
сусед га за ноге стегне,
у катао га доле вуче,
са њим се на дно свуче.
Сви у гласу тада вичу
чак од радости и цичу:

„Зашто њему да је боље!
Зато вучите га доле!”
„И овде су несложни.
Стражари су непотребни.
Посао нам олакшавају,
себи живот загорчавају”
Анђео ме загрли
и до капије одпрати.
На растанку даде савет,
да када се вратим у свет,
пренесем поруку Србима
без изузетка свима:
„Добри сте ви људи! Храбри!
Храбри и то врло храбри!
Поштени и радни.
Зато нисте гладни.
Али сте завидљиви
и осветољубиви,
а највише несложни,
мада сте побожни.
Род свој оптужујете,
непријатељу га дајете.
У својој земљи, туђина
поштујете више од Србина.
На Косову сте били,
рат са Турцима водили,
Турке би победили
да свог цара нисте издали!
Зато сте и робовали,
грехе сте испаштали.
Турског цара сте служили,
животе губили,
душману се клањали,
хвалили и величали.

Децу многу потурчили.
Карађорђа сте убили!
Кад' сте се ослободили,
чекали сте само
да вам прилику дамо
и одмах искористите,
разне војске оформисте.
Неко оде у партизане
да народ од немаца бране,
други у четнике одоше
да вас бране од усташе,
неки у пећанце, неки
неки у недићевце, неки ...
опет, неки ...

Ех! Неслоге пусте!

Доста изгинусте."

- "Неко је отишао милом
а неко је морао силом."

- "Стварно је тако
али није требало свакако,
међу собом да ратујете,
непријатељу се улагујете.
Куће сте многе палили
међу собом се убијали
и пред светом се хвалили
уместо сте стидили.
Бројчано сте се смањили
док се други множили."

"Добро, а шта да радимо
да се не истребимо?"

"Људи будите,
међу собом се сложите,

један другог браните
заједно лепо живите,
крв не проливајте
животе своје не дајте.
Немојте бити завидљиви
и осветољубиви.
Међу собом се волите!
За Србију се борите!
Чувајте комшије
као најмилије.”

“А шта ако се променимо?
Можемо ли да опстанемо?”

“Да! Да! Управо је тако.
Другачије никако!
Наставите ли овако,
Срба неће бити,
сами ћете се истребити.
Србија неће постојати.
Свет ће се питати
Какав је то народ био,
шта је само учинио,
ко ли га је уништио?”

“Много хвала на савету,
пренећу српском народу.
Лепо ћу их молити,
молити и говорити
да се много изменимо
и у слози живимо.”

Анђео опет рече:
“Не заборави човече!

Спас српског народа је
слога, слога и само слога!
Поштујте Србина
више од туђина!"

Кроз васиону прођох
и на земљу дођох.
Душом уђох у своје тело
које беше на опело.
Нешто мало се протегох,
руке и ноге покренух,
заспале очи отворих,
тихим гласом проговорих:
"Зашто у соби горе свеће?
Коме треба ово цвеће?
Лепо сте се сакупили,
и пре него ћемо вино пити
нешто ћу вам испричати,
али вас нећу лагати.
Рај сам посетио
а и у паклу сам био.
Поруку вам носим једну
веома, веома вредну.
Срби! Сложни будите!
Један другог браните!
Заједно лепо живите!
Међу собом се волите,
немој да се мрзите!
Чувајте комшијске куће
као своје и убудуће ..."
Хтедох много још да кажем,
а да ништа не слажем,
како сам се провео,
шта сам све горе видео

и какве сам поруке донео
Неко тада повика: "Лаже!"
А онда, други рече:
"Баците свеће!
Баците цвеће!
Вампир је међу нама!
Чујете ли шта збори!
Србин тако не говори!
Батине!
Дајте батине!
да му кости пребијемо
да му душу извадимо!
Хоће да се изменимо..."

"Станите људи!
Ваљда нисте луди!
Узалуд ме бијете!
Може да ме убијете!"

Узалуд сам се правдао
и Богом их преклињао
да ме саслушају
какву поруку небеса дају
Сложни су били
па су ме тако пребили
да си ме скоро убили
кад у соби изненада
осети се мирис јоргована
Сви се изненадише
и развеселише.
Зачу се глас са неба,
глас анђела баш кад треба:
"Људи! одмах станите!
Добро размислите,

било шта да учините!
Чујте! Овај вампир није.
Он је вама најмилије.
Бог му је дозволио,
па је рај посетио,
поруке с неба донео,
да би их вама пренео.
Зато га слушајте
и добро упамтите
шта вам човек каже,
јер вас не лаже.
Добро све упамтите
и кроз Србију крените,
све крајеве посетите.
Причајте свим Србима,
драгим земљацима,
какав Србин треба бити
како се треба сложити
и у слози живети.”

Сада сви ме погледаше,
пажљиво саслушаше,
па се тихо разиђоше,
у народ одоше
да савете дају
како да се срби понашају,
да у слози живимо
и међу собом се бранимо.

27. март 1996.

ПРИНЦ ЛЕСКО И ПРИНЦЕЗА ЛЕСКА

У некој земљи далекој,
али богатој,
живео је принц Нино
који је имао два сина
Леска и малог Дина.
Рујно је вино пио
и у лов одлазио
да би се забавио.
Као понекад,
тако и сада
принц слугама виче:
"Слуге! без много приче!
Коње опремите,
лук и стреле узмите,
сабље не заборавите
и у лов самном крените!"
Слуге послушаше
лук и стреле припасаше,
коње узјашаше
и сви кренуше у лов,
диван изазов.
Ловили су доста,
кадк слуга Коста
дедицу малог угледа
необичног изгледа,
зелене браде
у оделу од чоколаде.
Дедица пикуша да утече,
али слуга га претече
и зграби га у руке
без икакве муке.

Дедица ловцу рече:
"Огромни човече,
пусти ме, молим те,
лено наградићу те.
Нећеш се кајати,
богатство ћу ти дати!.
Слуга надмени рече:
"Еј! Ти мали патуљче
јадни старче,
одвратни магарче,
како ћеш ме учинити богатим
кад си тако мали
да се Бог сажали."
Коста зграби дедицу
и стави га у торбицу.
Дотрча до принца свог,
пред њим клече
и са поносом рече:
"Господару мој
види улов твој."
Извади дедицу
и стави га на земљицу.
"Овај деда,
права је беда.
Од земље је тек два педа."
Принц Косту погледа,
а дедицу добро загледа.
"Стварно је смешан.
Пази! Можда је бесан?
Добри слуго мој,
стави га у торбу."
И настави лов,
тај лепи изазов.
Ловили су веверице,

зечеве, лисице
и разне птице.
А када лов завршише
дому се свом упутише.
У дом дођоше,
дедицу у подрум затворише,
врата забравише,
решетке поставише.
Леско се забављао
и у двору играо
лоптицом скочицом.
лепом, позлаћеном.
Али лопта незгодно скочи,
решетке прескочи
и у подрум паде,
пored деде стаде.
Леско који лопту воли,
дедицу замоли:
"Дедице, дедице,
слатки дедице,
врати ми лоптицу,
малу скочицу."
Лица бледа
рече деда:
"Нећу ти је дати,
требаш одмах знати "
Принц се замисли
и брзо смисли.
По кључеве отрча
да самицу откључа.
Док је за лоптом клек'o
деда је већ утеко.
Када Леско виде
да деде нема нигде

уплаши се јако
што уради тако.
Кришом је кључеве вратио
нико га није приметио.
А када се принц стари
од лова опорави,
слуги Кости нареди
да гозбу приреди.
На гозбу су позвани
људи мудри и богати.
Када се ракије напише
мало се шалише
и рујног вина понапише.
Већ је пало вече
па стари принц рече:
"Коста, слуго мој
донеси улов твој,
малог дедицу
кога стависмо у самицу."
Кад је Коста дознао
да је деда побегао,
руке му задрхташе,
ноге поклекнуше
па са страхом
и болним уздахом
рече принцу:
"Принче! Много ми је жао!
Дедица је побегао!"
Принц без милости рече:
"Кости глава да се одсече!"
Прошло је времена доста
и Леско младић поста.
Уз пуну боцу
Леско призна оцу:

"Оче! Оче мој драги,
слатки и благи,
сећаш се малог дедице
зелене брадице,
грешком пустих га из самице."
Принц Нино намргоди очи,
скочи и Леска премлати,
слугу му поклони
и из двора га најури.
Ишли су данима,
ишли су ноћима,
кроз планине
и долине
преко реке
и шуме неке,
кад у ноћу црној,
суморној,
Леско упаде у јаму
веома стрму
одвратну
огромну
и дубоку.
Леско се уплаши
а поче и да се гуши.
"Избави ме слуго Дане
из ове прколете јаме!"
Слуга као да не чује
шта му принц наређује.
Најзад слуга принцу рече:
"Слушај ти човече!
Ако хоћеш мени слуга бити,
ја ћу те избавити
и из јаме извадити."
Леску је живот мио

па је пристао био
да он буде слуга
своме слуги.
И сада они тако
кренуше полако.
Стигоше до језера
великог,
непознатог,
обале шумом лесковом
обрасле високом.
У близини језера тог,
лепог и огромног
али опасног
био је лепо град
мештанима драг,
у коме је краљ живео
по имену Лео
и имао је младу кћер
лепу као шећер.
Тамо су они одсели
и неко време живели.
Леско је коње чувао
и много туговао.
Једног дана,
сасвим изненада,
Леско спази
како из шуме излази
дедица зелене браде
у оделу од чоколаде.
"Не бој се принче мио!
Ти си ми живот спасио.
Хоћу да ти се одужим
и бољи живот пружим.
Ево ти фрула ова

златна, нова.
Кад у њу засвираш,
нема шта да се секираш,
коњ ће ти долетети,
мач и сабљу донети,
а и пехар вина рујног,
дејства чудног.
Када вино попијеш
и снагу јаку добијеш
бићеш као див
непобедив!"
Дедица му тако рече
свиралу даде и утеча.
Прошло је дана доста
од како коњушар поста,
кад Леско спази
да краљ уплакан пролази.
Изненада упита га Леско тада
зашто је невесео,
скрхан и увео.
Краљ му тада рече:
"Ех, добри човече,
за недељу дана
из језера, незнана,
долази аждаја права
са седам глава.
Ћерку милу моју
хоће за жену своју."
Када дође судњи дан
краљ уплакан
ћерку одведе
да је аждаја поједе
или узме за жену.
Цео град је био тужан,

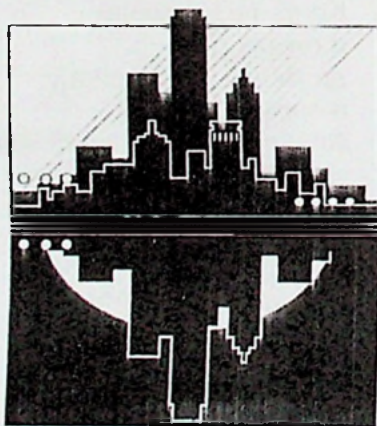
уплакан и ружан.
Леско је у шуму био,
кад је храброст сакупио,
и у свиралу дунуо.
Ветар тихо пирну
коњ одмах долете
и на земљу слете,
донесе стреле, лук, одело,
сабљу и вино бело.
Леско старо одело скину
и ново обуче,
попи вина
укуса фина
и узјаха коња крилатог.
А на обали са оцем
као пратиоцем,
лица бела,
тужна и невесела,
стајала је сама
уплакана дама,
да је аждаја одведе
или можда поједе.
Језеро се усталаса сада,
појави се пена изненада
и изрони аждаја права
са седам страшних глава.
Нико несме да се супротстави
и принцезу да избави.
Али изненада с неба,
баш када треба
принц Леско долете
и пред аждају слете.
Аждаја увредљиво рече:
"Еј! Ти човече!

Сиђи са коња доле,
па да се бијемо,
крв да пролијемо!"
Принц послушао није,
већ у бој креће да се бије
решен да прицезу спаси
ил' свој живот да угаси.
Млади принц појури
и аждаји главу одруби
прво једну,
затим још једну
и тако редом пет
са коњем у лет.
Аждаја се наљути,
виде да ће погинути.
Из уста пламен суче
и болно јауче,
па настави да се бије,
а из ње крв лије.
И после борбе тешке,
али витешке
Леско аждаји одсече
преостале главе две.
Али, гледај чуда!
Из аждаје излете птица луда.
Принц узео стрелу и лук
и одстрели је у кук.
Види сада,
сасвим изненада
када стрелом птицу пробуши
језеро се осуши.
Док се краљ веселио,
Леско је у шуму одјурио
да би одело променио.

Краљ је ћерку загрлио,
нежно пољубио,
за руку је узео
и у двор одвео.
Док је Леско борбу водио
и са муком аждају убио,
лажни принц се крио,
борбу посматрао,
а да нико није знао.
Када се борба завршила
и аждаја мртва била,
краљу он отрча, клече,
и са поносом рече:
"Честити краљу мој,
ја сам јунак твој
који је аждају убио
и принцезу Лесју спасио.
Молим те и знаш
да ми кћер за жену даш."
Краљ се насмеши
и одмах реши
да Леску да спасиоцу,
њеном браниоцу.
Али, сада се Леско појави,
уморан али поносан.
Када Леска виде
како Леско иде
потрча, клече
и усхићено рече:
"Драги јуначе мој!
Дугујем ти живот свој!
Ти си ме спасио,
аждају убио,
проклето језеро исушио."

И краљ Лео сада
препозна борца млада,
Лескиног браниоца,
храброг спасиоца.
Принц Леско ожени се дамом
Леском принцезом младом
Лажног принца казнише
и у тамницу бацише
На месту где језеро беше
лепи град изградише
Лесковац - град
Свима нама тако драг.

29. септембар, 1994.

Садржај

Дечје песме

Два јарета	7
Ловац Минна	9
Мој унук	11
Мали зека	12
Тик-так, тик-так	13
Тун-тап, тун-тап	14
Мали свирач	15
Мали каратиста	16
Размишљање малог Перице	17
Пахуљице	19
Срећан ти рођендан	20
Каратиста	21
Волим секу	23
Кажни ми декице	24
Унук и дека	25
Моја куца	26
Папагај Пепи	27
Куца Лала	28
Бува	29
Мама	30
Компјутер	31
Хтео бих пилот бити	32

Мачја судбина	33
Свиња	35
Ружан пас	36
Неке бебе	37
Кокцица мамница	39
Мама док плива	40
Ја сам цура малена	41
Корњачица.....	42
Мали племић	43
Мачак Џора	45
Лоптица	47
Ђак првак	48
Несложни минци	49
Свиџац	50
Два ћурана	51
Нина	53
Планљив херој	54
Голубчић	55
Страшан мрак.....	57
Мајмунчић	58
Зека скакутан	60
Фудбалер	61
Мали стрелац.....	62

Описне песме

Вече на реци Власини	65
Шпекулант	67
Пролете	68
Докле	69

Ђурђевданско вече	70
Зора долази	71
Време је суморно	72

Завичајне песме

Лесковцу	75
Лесковац у време ембарга	77
Коминишица папа	79
Невреме пад Лесковцем	81
Решили градски оци	83
Ронтиљијада	85
Папа посла	87
Лесковчани и лесковчанке	90
Изградња старе цркве у Лесковцу	91
Дочек Краља Милана	93
Стари Лесковац (пре 1940.)	97
Лето у Лесковцу	99

Бајке

Бајка о принцу и принцези	103
Порука србима	107
Принц Леско и принцеза Леска	118

Захваљујем се спонзорима
Марковић Томи и Жики
власницима бензинске пумпе

" МАНЧЕСТЕР "

који су омогућили штампање
ове књиге.

Аутор

*Извинјавамо се читаоцима
због неколико штампарских
грешака које писмо исправили
из техничких разлога.*

Хвала на разумевању

